Цариця Савська плакала вночі.
А вранці встала в блиску свої слави,
вся в діамантах, золоті, парчі.
Усі царі гінців до неї слали.

Вона їх брала вродою в полон.
Ніхто при ній розумним не здавався.
Аж навіть сам премудрий Соломон
на всі віки від неї здивувався.

Красуня, казка, магія, міраж.
В садах любові царственна троянда.
Вино очей, чаклунство магарадж.
Хвилююче мовчання фоліанта.

Жагучий сон, мінливий Орієнт.
Такий вже імідж у цариці склався.
Коштовний камінь в перстені легенд, —
цариця Савська, о, цариця Савська!

Вся в діамантах, золоті, парчі.
При ній сторожа піша і комонна.
Цариця Савська плакала вночі.
Але про це нема у Соломона.